

РЕШЕНИЕ

№ 62

гр. гр.Несебър, 23.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – НЕСЕБЪР, VI-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Валери Вл. Събев

при участието на секретаря Мая Р. Деянова
като разгледа докладваното от Валери Вл. Събев Гражданско дело № 20232150101067 по описа за 2023 година

Предявени са искове с правно основание чл. 213, ал. 2 и чл. 224, ал. 1 КТ .

От ищеца И. М. К. срещу ответника „Р.“ ЕООД са предявени обективно кумулативно съединени искове за присъждане на сумата от 800 лв. (след изменение на иска по чл. 214, ал. 1 ГПК, допуснато с определение в открито съдебно заседание от 15.02.2024г.), представляваща обезщетение за незаконно недопускане до работа от 13.08.2023г. до 05.09.2023 г., както и сумата от 20,17 лв. (след допуснато изменение на иска по чл. 214, ал. 1 ГПК с протоколно определение от 04.01.2024г. до сумата от 201,69 лв., а впоследствие оттегляне на иска и прекратяване на производството – в съдебно заседание от 15.02.2024г., над сумата от 181,52 лв. до пълния предявен размер от 201,69 лв.) - за неизползван полагаем платен годишен отпуск, ведно със законната лихва върху главниците, считано от датата на предявяване на исковете до окончателно изплащане на сумата. В исковата молба се твърди, че на 11.05.2023 г. в с. *****, общ. Несебър е сключен трудов договор №***** г. на основание чл.68, ал.1, т.1 от КТ, вр. чл.70 от КТ със срок до 05.09.2023 г., между ищеца и ответното дружество. По силата на посочения трудов договор И. К. приел да изпълнява длъжността „Сервитьор“ в бирария „*****“, с. *****, на 8-часов работен ден с основно месечно възнаграждение в размер на 800 лв. В трудовия договор бил определен срок за изпитване от три месеца, като се излагат доводи за нарушение на императивната норма на чл.70, ал.1 от КТ поотношение на така определения срок. За това нарушение на ответника спрямо ответника била приложена ПАМ от Дирекция „ГИТ“ гр. Бургас, била е ангажирана и административнонаказателна отговорност. Твърди се, че на 12.08.2023 г. на местоработата на ищеца, последният изпълнявал трудовите си задължения, като възникнал конфликт между него и друго лице, част от персонала на заведението. Ищецът искал да сигнализира полицейските органи, но бил възпрян от собственика на заведението, който го заплашил, че ако го направи, няма да му бъдат изплатени възнагражденията за юли и август. Ищецът е поискал да получи заповед за прекратяване на трудовото си правоотношение, но работодателят отказал, като по повод неговия

отказ е образувана проверка от Дирекция „Главна инспекция по труда“ гр. Бургас. Навеждат се доводи, че след инцидента на 12.08.2023 г. ищецът не се явявал на работа със знанието и по повеля на работодателя. Сочи, че на 13.08.2023 г. работодателят издал заповед за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл.71, ал.1 от КТ – в срока за изпитване. Срокът за изпитване обаче е бил не три месеца, а един, съобразно императивната разпоредба на КТ, което наложило и заличаване на този запис, поради незаконосъобразност на основанията за прекратяване. Това довело до съставяне на нова Заповед №180/05.09.2023 г., на основание чл.325, ал.1, т.3 от КТ, а именно – прекратяване на трудовото правоотношение поради изтичане на уговорения срок. Заповедта била изпратена на ищеца посредством куриерска фирма на 09.09.2023 г., но получателят отказал получаване. В исковата молба се аргументира наличие на хипотезата, предвидена в разпоредбата на чл. 213, ал. 2 от КТ, а именно недопускане до работа докато трае изпълнението на трудовото правоотношение. Твърди се, че ищецът не е ползвал платения си годишен отпуск, като нито е подавал писмени молби за ползване на такъв, нито с подписа си в платежни ведомости е удостоверявал, че е получавал суми, начислени му за ползван отпуск. С тези доводи от съда се иска да уважи претенциите. Претендират се разноси. Отправя се възражение за прекомерност на претенцията на другата страна.

В срока по чл. 131 ГПК от ответника „Р.“ ЕООД е депозиран писмен отговор, с който не се оспорват обстоятелствата, че между него и ищеца е възникнало на посочените дата и основание трудово правоотношение с твърдяното съдържание, както и не се оспорва, че на 12.08.2023 г. е възникнал конфликт между ищеца и служител на работодателя. Твърди, че на 12.08.2023 г. е бил уведомен от страна на ищеца по вайбър след инцидента, че не желае повече да работи в ответното дружество и желае прекратяване на договора. След 13.08.2023 г. ищецът не се явил на работа нито веднъж, като конкретно на 13.08.2023 г. бил в почивка, съгласно утвърдения график и не следвало да се явява на работа. Ищецът не е изявявал желание, намерение или готовност да изпълнява трудовите си функции, като ищецът не твърдял в нито един момент след 13.08.2023 г. да се явявал на работното си място, съгласно утвърдения график и да е бил отстранен или недопуснат до работа от законен представител на дружеството – работодател. Твърди, че в лични изявления до управителя на ответното дружество, ищецът декларирал, че от 23.08.2023 г. е бил в трудово правоотношение с друга фирма. Цитира съдебна практика. Оспорва предявения иск по чл.224 от КТ. Сочи, че видно от заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение на лицето, работодателят е изчислил дължимото на ищеца обезщетение по чл.224 от КТ. Пзовава се на разпоредбата на чл.270, ал.3 от КТ, от която обосновава тезата, че вземанията по трудовото правоотношение са търсими, а не носими, в който смисъл била и съдебната практика. Ищецът не твърдял и не посочвал кога, как и къде се явил, за да получи това свое вземане, както и не твърди и не представя доказателства, същият да е уведомил работодателя, че желае да ползва която и да било от хипотезите на чл.270, ал.3 от КТ. Ответното дружество не оспорва вземането по предявения иск по чл.224 от КТ, както и заявления в петитума на исковата молба размер. По тези съображения не били основателни и исканията за присъждане на законна лихва. Моли се исковите претенции да бъдат отхвърлени изцяло като неоснователни и недоказани. Претендират се разноси. Оспорва се поради прекомерност претенцията за разноси на другата страна.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и съобразно чл. 12 ГПК намира, че се установява следното от фактическа и правна страна:

По иска по чл. 213, ал. 2 КТ:

В тежест на ищеца е да докаже, че през времето докато трае изпълнението на трудовото правоотношение от 13.08.2023 г. до 05.09.2023 г. се е явил на работа и неправомерно не е допуснат от страна на работодателя.

Между страните не е спорно, а и от трудов договор № 00000186 от 11.05.2023г. (на л. 11 и л. 38 от делото) се установява, че ищецът И. М. К. встъпил в трудово правоотношение с ответника „Р.“ ЕООД на длъжността „сервитьор“ в бирария „*****“ с. *****. Не е спорно, че било уговорено основно месечно трудово възнаграждение в размер на 800 лв., като договорът бил сключен за определен срок – до 05.09.2023г. и със срок на изпитване от 3 месеца – в полза на работодателя.

Не е спорно (а и от показанията на свидетелите Д. и К.) се установява, че на 12.08.2023г. възникнал конфликт между ищеца и друг работник в същата бирария, като вследствие на този конфликт за периода от 13.08.2023г. и до 05.09.2023г. (когато договорът бил прекратен поради изтичане на срока му – със заповед № 00000180 от 05.09.2023г. на л. 41 от делото) ищецът не е полагал труд на работното си място в бирария „*****“ с. *****.

Спорен по делото е въпросът дали ищецът е имал готовност да полага труд по смисъла на разпоредбата на чл. 213, ал. 2 КТ. В тази връзка следва да се отбележи трайната съдебна практика на ВКС, според която, за да се ангажира отговорността на работодателя за недопускане до работа, напълно достатъчно е работникът или служителят дори и един-единствен път да е посетил предприятието и да е изявил готовност да престои труд по трудовото правоотношение (Решение № 246 от 28.12.2018г. по гр.д. № 4719/2017г. по описа на IV гр.о. на ВКС, Решение № 105 от 12.04.2011г. по гр.д. № 1897/2009г. по описа на IV гр.о. на ВКС, Решение № 613 от 29.12.2010г. по гр.д. № 1636/2009г. по описа на IV гр.о. на ВКС).

В правната теория и съдебната практика трайно е застъпено още разбирането, че недопускане до работа ще е налице ако е изготвена заповед за уволнението на работника, която е канцеларски оформена, но не е била връчена на работника или служителя, тъй като в такъв случай трудовото правоотношение не е прекратено – „Коментар на Кодекса на труда – 11 издание, Сиби, 2013г.“, Васил Мръчков, Красимира Средкова, Атанас Василев – стр. 733 и цитираната там съдебна практика – вкл. Решение № 307 от 12.05.1998 г. на ВКС, III г. о.

От свидетелските показания на свидетелите К. (в посочените части тези показания се кредитират вкл. през призмата на чл. 172 ГПК с оглед качеството му на баща на ищеца, тъй като кореспондират с останалия доказателствен материал) и Д. и от събраните писмени доказателства (писмо от ДИТ Бургас на л. 6 – л. 7 от делото и заповед № 00000174 от 13.08.2023г. от „Р.“ ЕООД на гърба на л. 8 от делото) се установява, че след 12.08.2023г. работодателят изразил ясна воля, че трудовото правоотношение с ищеца К. ще бъде прекратено, като издал за целта и нарочна заповед за това – цитираната заповед № 00000174 от 13.08.2023г. за прекратяване – в срока на изпитване по инициатива на работодателя. В цитираната заповед е налице ясно изразена воля на работодателя за прекратяване по негова инициатива на трудовото правоотношение. Ето защо не следва да бъде обсъждана приложена към отговора на исковата молба извадка от кореспонденция по „Вайбър“ (на л. 46 от делото), тъй като прекратяване на трудов договор по инициатива на работника се доказва с представянето на надлежно подписано писмено изявление от негова страна (арг. от чл. 335 КТ). От изготвеното писмо от ДИТ Бургас и текста на заповедта, вкл. отбелязването за вписването ѝ в регистъра на НАП (на л. 9 от делото) става ясно, че единствено работодателят е обективирал в писмен вид воля да счита договора за прекратен по негова инициатива, но впоследствие – на

21.08.2023г., сам е променил тази своя воля и заповедта е заличена от регистъра на НАП поради констатираната ѝ незаконосъобразност относно срока за изпитване. Следователно в периода 13.08.2023г. – 21.08.2023г. работодателят е третирали договора като прекратен и това е сведено до знанието на работника (което се установява вкл. и от показанията на водената от работодателя свидетелка Д.). На практика обаче в този период договорът не е бил прекратен, тъй като заповедта не е била връчена на ищеца, а впоследствие е била отменена от самия работодател.

При установените по-горе факти, съдът намира за доказано, че в периода 13.08.2023г. – 20.08.2023г. е налице недопускане до работа от работодателя спрямо работника И. К.. Същото ясно личи от извършеното от работодателя волеизявление, обективизирано в заповед от 13.08.2023г., че счита договора за прекратен. То е доведено до знанието на работника. От друга страна липсват доказателства за валидно изявена воля от работника да прекрати договора (което може да бъде сторено само в писмена форма по чл. 335 КТ). Ето защо следва да се приеме, че работникът е имал готовност да престава труд, но това не е сторено единствено по волята на работодателя, обективизирана в цитираната заповед от 13.08.2023г. Налице е недопускане до работа в хипотезата на изготвена заповед за уволнението на работника, която е канцеларски оформена, но не е била връчена на работника или служителя (впоследствие отменена от самия работодател) и в този случай трудовото правоотношение не е било прекратено.

Във връзка с горното съдът намира, че не следва да кредитира нотариално заверена декларация от служители при същия работодател (на л. 44 – л. 45 от делото), тъй като не представлява годно доказателство (свидетелските показания се въвеждат в процеса чрез личен разпит пред съда на съответния свидетел, а не чрез негови извънсъдебни декларации). В тази връзка като свидетел е разпитана Р. Д. – работила при същия работодател за същия период, от показанията на която се установява, че към 13.08.2023г. ищецът е бил с ясното съзнание, че правоотношението ще му се прекрати от работодателя (което съзнание съответства и на писменото доказателство – заповед за прекратяване от 13.08.2023г.). Посоченото от нея относно изявлението на ищеца „Аз напускам“ няма как да има отношение към валидно изявено желание от него за напускане с оглед вече цитираната разпоредба на чл. 335 КТ.

По делото се доказва, че считано от 21.08.2023г. ищецът е започнал работа по трудово правоотношение с „Ф.Х.“ АД на длъжност „барман“ (справка от регистъра на НАП на л. 83 – л. 84 от делото). В тази връзка следва да се обърне внимание на практиката на ВКС (Решение № 105 от 12.04.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1897/2009 г., IV г. о., ГК), според която след като лицето е работило при друг работодател и е получавало трудово възнаграждение, за този период то не е претърпяло вреди от недопускането на работа. Вярно е, че при полагане на допълнителен труд по чл. 111 КТ обезщетението по чл. 213, ал. 2 КТ не следва да се намалява (Решение № 73 от 17.07.2018г. по гр.д. № 1357/2017г. по описа на IV гр.о. на ВКС). По делото обаче ищецът не е ангажирал доказателства, че договорът от 21.08.2023г. е сключен при условията на чл. 111 КТ. В тази връзка нотариално заверената декларация от А. К.а (на л. 92 от делото) не следва да се кредитира (по посочените по-горе причини), а и показанията на св. М. К. в същата насока не следва да се кредитират, тъй като трудовият договор е писмен акт – чл. 62, ал. 1 КТ и след като такъв е сключен с „Ф.Х.“ АД и регистриран в НАП, то доказването на съществените му уговорки (вкл. съдържание по смисъла на чл. 111 КТ) е следвало да стане с представяне на писмения акт и свидетелски показания за тези обстоятелства са недопустими (чл. 164, ал. 1, т. 3 ГПК). След като считано от 21.08.2023г. ищецът е започнал работа по трудово правоотношение, то от тази дата и до 05.09.2023г. не му се дължи обезщетение по чл. 213, ал. 2 КТ поради липса на вреди, които да се

обезщетяват.

Крайният извод на съда е, че искът по чл. 213, ал. 2 КТ е доказан за периода 13.08.2023г. – 20.08.2023г. и следва да бъде уважен за този период, като в полза на ищеца следва да бъде присъдено брутно трудово възнаграждение за месец август 2023г., съответно на този период. Видно от справка на л. 66 от делото за месец август 2023г. е определено за получаване възнаграждение от 800 лв. в полза на ищеца, поради което за периода от 8 дни (13.08.2023г. – 20.08.2023г.) му се дължи брутно трудово възнаграждение в размер на 206,45 лв. Искът следва да бъде уважен до този размер и отхвърлен до пълния предявен размер от 800 лв. и за периода 21.08.2023г. – 05.09.2023г.

По иска по чл. 224, ал. 1 от КТ:

В тежест на ищеца е да докаже, че трудовото му правоотношение с ответника е прекратено на посоченото от него правно основание, броят на дните, представляващи неизползван от него отпуск, както и размера на brutното му трудово възнаграждение.

По делото се доказва, че трудовото правоотношение е прекратено с изтичане на срока на трудовия договор (заповед от 05.09.2023г.), като още със заповедта, а и с разчетно-платежна ведомост за месец септември 2023г. за получаване от ищеца е начислена сумата от 201,69 лв. – обезщетение за неизползван отпуск. Сумата е дължима с прекратяване на договора, поради което ответникът е станал повод за завеждане на делото (не са ангажирани доказателства от негова страна да са правени опити за погасяване на сумата преди завеждане на делото, които да са препятствани от ищеца). Следователно не се установява забава на кредитора за получаване на тази сума - самата банкова сметка на ищеца е налична по делото още от 02.01.2024г. (на л. 59 от делото), а сумата от 181,52 лв. е преведена на ищеца на 12.02.2024г. (операционна бележка на л. 90 от делото). Ето защо е налице плащане от ответника в хода на процеса, което следва да бъде съобразено от съда по чл. 235, ал. 3 ГПК. Ищецът поддържа иска за разликата от 181,52 лв. до пълния предявен размер от 201,69 лв., но следва да се има предвид, че от неоспорената разчетно-платежна ведомост (на л. 65 от делото) се установява, че именно сумата от 201,69 лв. е определена от работодателя за плащане като обезщетение по чл. 224, ал. 1 КТ (с което ищецът е съгласен с оглед размера на претенцията му), но след удържане на ДОД в размер на 20,17 лв. е останала за плащане сума от 181,52 лв., която е заплатена изцяло на ищеца. Същевременно правилото на чл. 177, ал. 1 КТ предвижда, че за времето на платения годишен отпуск работодателят заплаща на работника или служителя възнаграждение, което се изчислява от начисленото при същия работодател среднодневно брутно трудово възнаграждение за последния календарен месец. Т.е. обезщетението е изплатено от работодателя при спазване на тези правила, поради което задължението му по чл. 224, ал. 1 КТ следва да се счита за погасено изцяло в хода на процеса, което от своя страна е основание по чл. 235, ал. 3 ГПК за отхвърляне на иска в неговата цялост. Тези изводи се потвърждават и от практиката на върховната инстанция, която е имала поводи да се произнесе в насока, че удържките се дължат от работодателя при изплащане на съответния доход и се правят при получаване от работника или служителя на присъдената сума (както е сторено в настоящия случай в хода на процеса) - Определение № 1205 от 10.11.2011г. по гр.д. № 1093/2011г. по описа на III гр. о. на ВКС и цитираните в него - решение № 686/26.05.2003г. по гр.д. № 3520/2001г. III г.о. ВКС, решение № 674/30.06.2003г. по гр.д. № 3508/2001г. III г.о. ВКС.

Следователно искът по чл. 224, ал. 1 КТ следва да бъде отхвърлен изцяло в частта, в която се поддържа от ищеца.

По разноските:

Всяка от страните претендира и доказала разноски в размер на 800 лв. – платено адвокатско възнаграждение. Съдът приема претенциите на всяка от страните за прекомерност на възнаграждението на другата за неоснователни, тъй като в практиката си ВКС приема, че след като една страна е заплатила определени суми за адвокат, не може да се приеме за основателно нейно възражение срещу сходни суми за адвокат, заплатени от другата страна по същото дело – Определение № 50114 от 18.04.2023г. по гр.д. № 1644/2022г. по описа на IV гр. о. на ВКС, Определение № 2046 от 07.07.2023г. по гр.д. № 1770/2023г. по описа на III гр. о. на ВКС. Не се констатира прекомерност и при преценка (вкл. през призмата на Решение на Съда на Европейския съюз (втори състав) от 25.01.2024г., по дело C-438/22, ECLI:EU:C:2024:71), тъй като делото се характеризира с известна фактическа сложност (събрани са множество писмени доказателства, разпитани са свидетели), а и с правна такава с оглед поставените и от двете страни множество въпроси за разглеждане през призмата на относимите норми от КТ.

Съдът намира, че всяка от страните дължи разноски на другата съразмерно на отхвърлената, респ. уважената част от искове. Макар искът по чл. 224, ал. 1 КТ да се отхвърля (респ. производството по него да е прекратено), това е станало поради плащане в хода на процеса от ответника, вкл. след направените удръжки, който е станал повод за завеждане на делото, тъй като не е заплатил обезщетението при прекратяване на договора, или не е доказал да е правил извънсъдебни опити за плащането му. Поради това, както е прието и в трайната практика на ВКС (напр. определение № 60297 от 26.07.2021г. по ч.т.д. № 266/2021г. по описа на II търг. отделение на ВКС - щом ответникът е станал повод за завеждане на делото и впоследствие производството е прекратено поради негово процесуално поведение), то е налице изключение от общото правило и разноски за този иск следва да се присъдят в полза на ищеца въпреки прекратяването. Другият предявен иск е уважен частично, поради което на ищеца се дължат разноски до уважената част. Съразмерно на тези искове, за които се приема от съда, че разноски се дължат от ответника (вкл. в частта на направените от ответника удръжки, което е негово задължение както беше изяснено по-горе) в полза на ищеца следва да се присъдят разноски в размер на 325,96 лв.

Както се посочи по иска по чл. 224, ал. 1 КТ на ответника не се дължат разноски. По иска по чл. 213, ал. 2 КТ от него са направени разноски в размер на 400 лв. Съразмерно на отхвърлената част от този иск на ответника следва се присъдят разноски в размер на 296,77 лв.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на Районен съд Несебър сумата от 50 лв. – държавна такса върху уважената част от иска по чл. 213, ал. 2 КТ.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Р.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в с. *****, ул. **** № 25, да заплати на И. М. К. с ЕГН *****, с постоянен адрес в гр. ****, на основание чл. 213, ал. 2 КТ **сумата от 206,45 лв.**, представляваща обезщетение за недопускане до работа по трудов договор № 00000186 от 11.05.2023г. за периода 13.08.2023г. – 20.08.2023г., ведно със законната лихва върху тази сума от подаване на исковата молба – 18.10.2023г., до окончателното изплащане, като ОТХВЪРЛЯ иска по чл. 213, ал. 2 от КТ до пълния му предявен

размер от 800 лв. и за периода 21.08.2023г. – 05.09.2023г.

ОТХВЪРЛЯ предявения от И. М. К. с ЕГН *****, с постоянен адрес в гр. *****, срещу „Р.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в с. *****, ул. **** № 25, **иск с правно основание чл. 224, ал. 1 КТ за присъждане на сумата от 20,17 лв.** - парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск при прекратяването на трудов договор № 00000186 от 11.05.2023г., ведно със законната лихва върху тази сума от подаване на исковата молба – 18.10.2023г.

ДОПУСКА на основание чл. 242, ал. 1 ГПК предварително изпълнение на решението, в частта относно присъждане на **сумата от 206,45 лв.**, представляваща обезщетение за недопускане до работа.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК „Р.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в с. *****, ул. **** № 25, да заплати на И. М. К. с ЕГН *****, с постоянен адрес в гр. *****, **сумата от 325,96 лв.**, представляваща направени по делото разноси съразмерно на уважената част от иска по чл. 213, ал. 2 КТ, респ. върху иска по чл. 224, ал. 1 КТ – за който ответникът е станал повод за завеждане на делото, но е заплатил в хода на процеса.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК И. М. К. с ЕГН *****, с постоянен адрес в гр. *****, да заплати на „Р.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в с. *****, ул. **** № 25, **сумата от 296,77 лв.**, представляваща осъществени по делото разноси – платено възнаграждение за един адвокат, съразмерно на отхвърлената част от иска по чл. 213, ал. 2 КТ.

ОСЪЖДА „Р.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в с. *****, ул. **** № 25, да заплати по сметка на Районен съд Несебър, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, сумата 50 лв., представляваща държавна такса върху уважения иск по чл. 213, ал. 2 от КТ.

БАНКОВА СМЕТКА, по която може да бъде преведена присъдената в полза на И. М. К. сума: IBAN: *****, BIC: *****.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд гр. Бургас в двуседмичен срок, считано от връчването.

Съдия при Районен съд – Несебър: _____